

хвърли маската и да бѣга въ онзи лагеръ, въ когото били всичкитѣ му приятели.

Азъ оставямъ на страна фактическитѣ подробности: какъ било измислено бѣгството, какъ ся измѣнявалъ планътъ на бѣгството, какви сношения поддържала по този поводъ кралица Мария Антуанета съ братътъ си, Леополдъ Австрійски, какъ трѣгнало на пѣтъ кралското семейство, какъ произлизло това опасно ижтешествие — всичко това има анегдотически и биографически интересъ, и всичко това, съвсѣмъ ся не отпоси *къмъ историческото развитие на революцията*. Достатъчно ще е да забѣлѣжиме, че кралътъ избѣгналъ съ семейството си изъ Парижъ, *презъ нощта на 21 Юний*, а въ сѣщия день, късно вечерьта, билъ задържанъ въ провинциалния градецъ Вареннъ. Тамошнитѣ градеки власти на сѣщия часъ извѣстили на националното събрание. Националното събрание проводило въ Вареннъ свои комиссари, и кралътъ и семейството му били върнати обратно въ Парижъ. Това неудавше ся ижтешествие напело послѣдния ударъ на монархическия принципъ въ Франция. Него го убили не нападенията на неприятелитѣ му, а погрѣшкитѣ на представителитѣ и защитницитѣ му.

Първата причина на революцията ся заключава, както видѣхме въ, сѣкономическото исчерпване на народътъ и господарството; това исчерпване, разумѣва ся, не е било направено отъ философитѣ на XVIII вѣкъ, а отъ администраторитѣ, които обичали стария порядъкъ на работитѣ съ всичкитѣ сили на организмътъ си.